

Forslag til motiver for ny seddelserie for Norges Bank, 2014.
Gjort i samarbeid med Pati Passero

Umonumentale historier

Enhver framstilling av historie vil bære preg av en collage, noe sammensatt. Den gir aldri et helt sammenhengende bilde der alle som har spilt en rolle og alt som har hatt betydning er inkludert. Man må alltid velge hva som skal med og hva som skal utelates. De hvite feltene i sedlene er her brukt som et aktivt element, de beskjerer motivene. Slik framtrer det ufullstendige – de blinde punktene– i historien. Her er det servert bruddstykker av en historie, ikke en hel og sammenhengende fortelling. Vi har ikke ønsket å fortelle Den Store Fortellingen om Norge, men å vise fram de tingene som fort kan bli glemt i det store og romantiserte bildet. For eksempel fyrvokterboligen hvor fyrvokter bodde med familien sin før fyrene ble automatiserte.

Ofte har man i historieskriving (i hvert fall i den populariserte) hatt en tendens til å nedvurdere de nære ting, naturressurser og arbeid, og isteden fokusere på store menn og dramatiske begivenheter. På samme vis har det vært vanlig med berømttheter på pengesedler. Her har vi i stedet konstruert anonyme portretter, plassert diskre i vannmerkefeltet i lys farge. Man kan tenke seg at portrettene kan fylles ut av både storheter og vanlige folk. Portrettene bidrar også til å fremheve betydningen av gjenstandene som har fått hovedfokus, enkle gjenstander plassert ikoniske på forsidene. På et vis er pengene selv et produkt av de motivene som beskrives på flere av valørene. Alle bildene kan leses som nøkterne fortellinger og enkle historier om de konkrete motivene, men bildene bærer også i seg muligheten for større tankerekker om historie.

Vi har altså ikke ønsket å vise spesielle enkelthendelser eller personer, men generelle hendelser og personer. Bildene av både hvalfangere og sjøfolkene er konstruerte og eksisterer ikke noe annet sted enn i tegningene. Det er understreket blant annet i tegningene av sjøfolkene som i beskjereringen framstår mer som en collage.

Designet gjenspeiler det lavmælte uttrykket. Det har noe flyktig over seg, slik minner og hendelser kan gå fra noe konkret til noe fortidig og vagt. Også de klassiske guillochene som er vanlig på sedler har fått gått i oppløsning visse steder. Guillochene er ikke endelige. De er ikke ment som ferdige guillocher, men for å vise frem ideen med hvordan de er revnet og ser slitte ut. Som om de er godt brukt. De er først og fremst tenkt som et element i en historiefortelling. Lignende er det med bildet av menneskene som poserer foran hvalen; bildet løser seg opp og forsvinner i det ubeskrevne.

